

ЩАСТЯ В ДІТЯХ

Марія
Піловець,
завідувачка
Сенчицькою
бібліотекою, із
тих жінок, для
яких
найвагомішим
статком у житті є
сімейне щастя.
Шкода, що воно,
як крихка
порцеляна, в
одну мить може
розлетітись на
друзки. І тоді
весь світ, всі
його шляхи-
дороги,
сходяться на
одному

перехресті, біля єдиної пристані ім'я якому –
материнство.

- Моє щастя – в моїх дітях, - наголошує моя нинішня співрозмовниця. – Віч-на-віч зі всіма житейськими проблемами залишилась, коли старший син пішов до 5 класу. Середній навчався в третьому, а донечка – в другому. Жити стали в старенькій хатинці й всі свої статки мали вибудувати з нуля. З чоловіком не склалось, тож, основним поводитирем своїм дітям мала бути сама. Прошло шість років і якимось відразу, впродовж чотирьох місяців, пішли за межу і мої батьки. Від них у спадок полишився недобудований дім. Ото й мусила на своїх жіночих плечах все витримувати. Діти горнулись до мене, старались, бодай чимось, підсобити. Зарплатня бібліотекаря не така й вже велика. Тож, відгодовувала поросят на продаж, ішла допомагати людям: гребла сіно, копала картоплю. Взамін – приходили господарі, допомагали – то підлогу в хаті постелити, то стелю до ладу довести. Самотужки навчилась штукатурити і всі стіни сама привела в порядок. Щоб світло в

дім підвести, поїхала в Одесу на помідори. У сина – випускний, а я на роботі мушу бути. Вислала кошти, сестра замість мене пішла на свято до мого випускника. А потім буря в селі сходилась, повалило хліва. Повернулась із заробітків і не вгадаю, куди ж ті кошти вкладати: чи після стихії хлів піднімати, чи світло в хату проводити? Пережили якось ті незгоди. Кілька років підсіяла цукрові буряки, обробляла ті свої плантації, а урожай відвозила здавати в Морочне. Там родина Манчиків мали домовленість з цукровим заводом. Нам давали взамін жом, цукор. І то теж була неабияка підтримка. Тепер мої діти вже дорослі. Донька й середній син мають свої сім'ї. Й бабусею я вже стала. Син з невісткою онука подарували. Тішуся невимовно. Радію за те, що гарними людьми мої діти вирости. Анатолій вчителює на Сарненщині. Він у мене математик. Володя має фах меблевика. Хоча й не працює за спеціальністю. Знайшов собі роботу на приватному підприємстві. Донька Аліна особливо тішить мене. Має справжній художній талант. Надзвичайно працелюбна, заповзята до всього. За що б не взялася – все у неї виходить. Будь-який успіх дітей – для матері радість. А великий – щастя. Я - щаслива мати!

Понад тридцять років пані Марія очолює сільську бібліотеку. Й усе своє життя не байдужа до пісні, музики. Вправно грає на баяні. Свого часу закінчила Морочненський філіал дитячої музичної школи. Не один десяток літ вона співає в складі народного фольклорного гурту клубу села Сенчиці. То ще одна відрада в її житті.

- Я стараюсь не думати про те, що у моїй долі не все так склалось, як би того хотілось, - каже Марія. – Стараюсь ні на що не нарікати й прошу одного, аби якось трималось здоров'я. Бо ж, коли в тебе є діти, є дах над головою і міцно відчуваєш землю під ногами – ти зможеш подолати все. Самотність тяжка річ, та коли ти знаєш, що ввечері мобільний озветься голосом доньки чи сина, що незабаром в гості знову завітає онук і його сміх та веселе щебетання заповнить кожен куточок твоєї великої домівки, будь-яка туга розвіється. Бо, до щастя материнства ніщо інше в світі не дорівнюється.

Галина ГАВРИЛОВИЧ